

KERSTFEEST IN HET DUINHUIS

Rie Stoové—Bauer

De kinderen in het dorp wisten alleen nog maar dat vroeger in het grote huis aan de binnenkant van het duin de oude heer en mevrouw hadden gewoond; de ouders wisten nog de naam van de meneer en mevrouw, de kinderen niet meer. 't Huis stond al jaren leeg. Aan de zeezijde was een brede trap die uitliep op een grote waranda en daar stonden zelfs nog een paar oude rieten stoelen. Aan de landzijde waren veel ramen. De kinderen speelden er verstoppertje of „spookje”. Vooral dat laatste spel was heerlijk griezelig. Dat deden ze meestal als een der grotere kinderen meeging. Dan gingen ze aan de voet van het duin zitten met hun gezichten naar het huis toe en het grote kind vertelde

Hoorden ze daar werkelijk de rieten stoelen verschuiven ? Niemand dorst te gaan kijken, 't was aan de achterkant Nu liep het spook voorbij de ramen De kinderen hielden hun adem in totdat plotseling het grote kind zei: „Ik fop jullie maar, er bestaan immers geen spoken!”

Lachend liepen ze uit elkaar, maar geen van hen allen ging toch naar het huis toe, ze liepen het duin over en gingen aan het strand spelen.

Maar op een dag, 't was nog zomervakantie, zagen ze werkelijk iemand in het huis lopen. Ze waren juist van plan verstoppertje te gaan doen, maar bleven nu onderaan de weg staan.

Klaartje en Jan wezen naar boven, waarop Riek onmiddellijk zei: „Je mag niet wijzen, dat staat helemaal niet netjes.”

Klaartje en Jan schrokken ervan, want juist stond de meneer die door het huis gelopen had, voor een der ramen stil en keek naar hen.

„Zullen we weggaan?” fluisterde Klaartje.

Maar ze bleven alle drie staan en keken ook.

De meneer verdween van 't raam en de kinderen keken ineens vrolijker.

„Ga je mee naar 't strand?” vroeg Riekje. „Zullen we doen wie 't eerst er is?”

Daar stoven ze heen, het zandpad op, dwars het duin over naar het strand toe.

Ze trokken hun schoenen en kousen uit en liepen de zee in. Toen gingen ze schelpen zoeken.

Op de terugweg zei Jan: „Zullen we morgen nog eens naar 't huis gaan kijken?”

„Dat doen we vast en dan vragen we Piet, Hein en Willy ook mee.”

De volgende dag trokken ze met hun zessen naar het huis.

Maar hoe ze ook keken, er was niets te zien. 't Huis lag er als altijd, leeg en verlaten.

En nu kregen ze nog bijna ruzie ook, want Piet, Hein en Willy geloofden niet wat Jan, Klaartje en Riekje hun verteld hadden.

Ze begonnen hen te plagen en riepen:

„Jullie hebben een spook gezien!”

Er kwam van spelen niets die middag en verdrietig liepen ze naar huis.

Ze spraken er niet meer over.

De vakantie was om en de school begon weer.

Klaartje en Jan gingen voor 't eerst naar school, de anderen zaten in de tweede en derde klas.

Op een woensdagmiddag hoorde Riekje van haar grote broer, dat hij een verhuiswagen naar 't grote huis in het duin had zien rijden.

„Heb je 't werkelijk goed gezien?” vroeg Riekje.

Haar grote broer werd bijna boos en zei: „Ik kijk toch goed uit mijn ogen!”

Zodra Riekje naar buiten mocht, ging ze naar Klaartje en Jan om het nieuws te vertellen. Ze werden er opgewonden van en

besloten dadelijk om naar Piet, Hein en Willy te gaan. Riekje mocht het vertellen.

Willy zei dadelijk: „We gaan kijken!”

Met hun zessen trokken ze de duinen in en zochten het duinpad op dat het dichtst bij het grote huis uitkwam. Aan 't eind daarvan gingen ze tussen de struiken zitten; ze wilden niet gezien worden. Ze spraken nu ook niet hard meer, ze fluisterden met elkander.

Wat werd er allemaal het grote huis binnengedragen?

Stoelen, tafels, en heel grote houten kisten!

De kisten vooral hadden de belangstelling van de kinderen.

Wat zou daarin zitten?

„Wat heeft die meneer veel uit te pakken,” zuchtte Jan.

„Ik zou best willen helpen,” zei Klaartje, „dan wist ik meteen wat er in die kisten zit.”

„Och kind,” zei Riekje, „potten en pannen natuurlijk!”

„Nee,” Klaartje schudde met haar hoofd, „die kisten zijn vreselijk zwaar, kijk maar hoe die mannen sjouwen!”

En weer zagen ze zo'n grote kist uit de wagen tillen en in de deur verdwijnen.

't Ging de jongens vervelen, ze zeiden: „Zullen we gaan spelen?”

„Gaan jullie maar, wij blijven zitten,” zei Klaartje.

Toen de jongens weg waren, gingen Klaartje, Riekje en Willy een beetje meer naar de weg toe om beter te kunnen zien.

Nu was de wagen bijna leeg.

De meneer kwam naar buiten en keek eens rond.

Ineens zag hij de drie meisjes en stapte op hen af.

O, wat schrokken ze!

„Hoe heten jullie en wonen jullie hier?”

Ze knikten verlegen.

Toen zei Klaartje: „Dat is Riekje en ik ben Klaartje en zij heet Willy. Meneer, wat zit er in die grote kisten?”

Maar toen Klaartje dat gezegd had, kreeg ze een vreselijke kleur.

O, ze had haar nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen!

Maar gelukkig, de meneer begon te lachen. Hij zei:

„Zodra de kisten uitgepakt zijn, mogen jullie komen kijken.”

„We hadden nog drie vriendjes bij ons,” zei Riekje zacht.

„Dan mogen die ook komen.”

Ze liepen naar het dorp terug, maar vertelden niets aan de jongens, want als de jongens hen niet wilden geloven, zouden ze vast weer geplaagd worden.

Er gingen een paar weken voorbij.

Toen gebeurde het.

Riekje kwam de meneer tegen en de meneer vroeg of ze woensdagmiddag bij hem kwamen.

„Wil Riekje de boodschap aan de andere kinderen doorgeven?”

Riekje knikte.

Daar gingen ze woensdagmiddag met hun zessen op stap naar het grote huis. Ze stapten flink door. 't Was net of ze er gingen spelen, maar ze praatten niet veel tegen elkander; ze waren stil, want in hun hart vonden ze het toch wel een beetje griezelig. Kijk, meneer stond al voor het huis.

En wat stond er allemaal voor de ramen!

Meneer zwaaide tegen hen.

„Daar hebben we ons zestal,” hoorden ze meneer zeggen tegen een oude dame, die nu ook het huis uitkwam.

„Dag kinderen, dit is mijn moeder.”

De kinderen gaven een hand.

„Nu gaan jullie mee kijken, wat er allemaal in die grote kisten heeft gezeten. Jullie ziet al wat staan voor die ramen. Dat zijn beelden, want ik ben beeldhouwer. En die beelden hebben in die grote kisten gezeten. Hebben jullie op school wel eens met klei mogen spelen?”

Ze schudden het hoofd.

„Nu dan mogen jullie dat bij mij eens doen, want voordat ik zo'n beeld maak, maak ik het eerst van klei. Van klei kun je alles maken; je neemt klei in je handen en je kneedt en vormt het en je maakt er een hond uit of een poppetje. We zullen het straks eens proberen samen. Ga maar mee naar mijn werkkamer.”

Ze liepen meneer achterna en kwamen in een hoog en ruim vertek.

„O,” riep Rieckje uit, „wat leuk!”

Ze liep op een beeldje af, dat een meisje voorstelde met een pop in haar armen.

„Wat zijn dit, meneer?” vroeg Piet.

„Dat zijn de herders.”

„Welke herders?”

De kinderen keken meneer vragend aan.

„De herders die naar de stal kwamen, waar de Heer Jezus geboren is.”

De kinderen begrepen er niets van en toen ontdekte meneer, dat de kinderen de Kerstgeschiedenis nog nooit gehoord hadden en dat ze de Heer Jezus niet kenden.

De middag vloog om. Ze kregen nog limonade en ze mochten de klei zien, maar van spelen kwam niets meer.

Toen ze weggingen, vroeg meneer:

„Hebben jullie zin om elke woensdagmiddag een paar uur te komen, dan zal ik jullie leren, hoe je met klei moet werken. Als jullie ouders het goed vinden, dan zie ik jullie volgende week woensdag weer?”

„Ja meneer, dag meneer!”

Daar gingen ze weer. Nu hadden ze veel te praten onderweg.

Toen de kinderen weg waren, zei de meneer tegen zijn moeder:

„Moeder, deze kinderen hebben nog nooit de Kerstgeschiedenis gehoord. Weet u wat ik doen ga? Ik ga deze kinderen de Kerstgeschiedenis in klei vertellen.”

„Zou je dat kunnen?” vroeg de moeder.

„Ik wil het proberen.”

Alle zes mochten ze de volgende woensdagmiddag naar het huis in de duinen gaan.

Die middag kregen ze klei, waarmee ze naar hartelust spelen mochten. Ze maakten een bal en een heel lange worst en een pannekoek en hadden erg veel plezier. Ze vonden het zelfs zo plezierig, dat ze, toen de middag om was, reikhalzend naar de volgende woensdagmiddag uitzagen.

Toen ze na enige middagen al wat meer van klei konden maken

en wisten hoe ze ermee om moesten gaan, zei meneer: „Nu gaan we een echte geschiedenis van klei maken. We gaan maken: de stal van Bethlehem, waar de Heer Jezus, de Zoon van God, geboren is. En we gaan de herders en de schapen maken en de koningen. En als we dat allemaal klaar hebben voor Kerstmis, dan mogen jullie hier bij mij Kerstfeest komen vieren.”

„Mogen wij dat allemaal zelf maken?” vroeg Jan.

Meneer knikte.

Ze werden er opgewonden van.

De volgende woensdag begonnen ze ermee.

Eerst de stal. Ze moesten muren bouwen, een dak maken. Dat was werk voor de jongens. Meneer zou herders maken en de meisjes schapen.

Onderwijl vertelde meneer vast een gedeelte van de Kerstgeschie-

denis, zodat ze begrepen, waarom er een stal moest zijn en herders en schapen.

Daar deden ze wel enige weken over.

De moeder van meneer hielp ook mee. Ze had Jozef en Maria gemaakt van karton en hen met een paar kleurige lapjes bekleed, zodat ze er oosters uitzagen.

De kribbe voor 't Kind Jezus mocht Klaartje maken.

„Wie mag het Kindje maken?” vroeg Riekje.

„Het Kindje maken we niet,” zei meneer. „Dat Kindje, de Zoon van God, beelden we niet af. Wij, mensen, kunnen God nooit namaken, wij hebben God nooit gezien. Maar wij denken, dat het Kindje erin ligt, en als we dat denken, is Het ook heel dicht bij ons.”

Wat luisterden de kinderen toen meneer het verhaal van de drie koningen ging vertellen! Wat deden ze hun best om werkelijk iets moois te maken! Maar 't was wel heel moeilijk. Toch ging het. Het werden koningen. Ze waren er blij mee en trots op.

Eindelijk was alles af. Volgende week zondag en maandag zou het Kerstmis zijn.

Meneer vroeg of ze zaterdagmiddag om vier uur wilden komen. Hij zou hen zelf wel thuisbrengen, want ze mochten tot zes uur blijven.

Daar gingen ze weer met hun zessen.

't Was koud. Ze hadden de mutsen over hun oren getrokken en de handen diep in hun zakken.

In de verte zagen ze de lichten van het duinhuis al.

Het duinhuis was hun zo vertrouwd geworden. Ook de beelden kenden ze al. In 't begin hadden ze elkaar nog wel eens aangestoten en gezegd: net spoken! Maar dat deden ze niet meer. Ze wisten wel beter. Trouwens, ze voelden zichzelf kleine beeldhouwers.

Als altijd deed meneer hen zelf open; maar nu gingen ze niet direct door naar de werkkamer, maar naar de kamer van mevrouw. Daar kregen ze chocolademelk en koeken. En toen ging mevrouw met hen naar de werkkamer.

De werkkamer was donker, nee niet helemaal: in de hoek brandde

een lichtje. Daar liepen ze heen en mochten ze op de bankjes gaan zitten.

Boven hen tegen de muur was een grote zilveren ster, die plotseling beschenen werd door een lampje. Nu konden ze alles veel beter zien. Het kleine lichtje kwam uit de stal, ze zagen Jozef en Maria staan bij het kribje, ze zagen hun herders en schapen, die ze gemaakt hadden, ze zagen de drie koningen.

Toen ging meneer vertellen. Beurtelings keken ze naar de ster en het lichtje in de stal. Ze zagen alles voor zich: de lange tocht van Jozef en Maria, de herders met hun schapen in het veld, die gewekt waren door het gezang der engelen, en ze volgden de drie koningen op hun reis.

Ze werden zo warm en blij van binnen, want 't was net of ze allemaal met elkaar het Kindeke Jezus gevonden hadden, het Kindeke, dat alle mensen en kinderen gelukkig wil maken.

Ze waren er ook al deze voorbije weken zo heel dichtbij geweest, ze kenden Jozef en Maria, de herders en de koningen zo goed.

Toen ze met meneer door het donker naar huis liepen en ze alleen het ruisen van de zee hoorden, zó stil was het, en toen ze opkeken en de sterren aan de hemel zagen, dacht Klaartje:

Het Kerstfeest in het duinhuis vergeet ik nooit meer.

Plotseling zei Jan hardop:

„Ik zou wel aan iedereen willen vertellen, wat ik nu allemaal weet.”

„Jongen, doe dat,” zei meneer. „De Heer Jezus wil niets liever, dan dat iedereen Hem kennen zal.”

Bij het dorp namen ze afscheid van elkander.

„Mogen we na Kerstmis nog eens bij u terugkomen?” vroeg Riekje.

„Dat mogen jullie, zoveel je wilt. En dan vertel ik jullie verder van de Heer Jezus.”

„Maken we dan ook nog eens wat?”

„Dat doen we zeker. Van elk verhaal zullen we proberen iets te maken; als het niet van klei kan, dan tekenen we het.”

„Ja!” riepen de kinderen.

„Nu vlug naar huis. Dag kinderen!”

„Dag meneer.”

De kinderen verdwenen in het dorp. Meneer liep het stille pad naar zijn duinhuis terug.

